

hed henvistes til drøftelse i udvalget for forretningsordenen, suppleret med en repræsentant for hvert af de i finansudvalget repræsenterede partier.

Hvis man vil sikre sig, at visse vigtige bevillingssager behandles i folketinget må der opstilles klare regler, som begrænser den udviklede praksis, og her synes der kun at kunne blive tale om en *beløbsgrænse*, således at finansudvalgets beføjelse til at tiltræde ubevilgede udgifter kun skulle gælde udgifter under et bestemt beløb, f. eks. 100 mill. kr. Nogen tilfredsstillende løsning opnås dog næppe herved. Undertiden vil en udgift til et lavere beløb på grund af særlige omstændigheder være så principiel, at det ville være ønskeligt at få sagen frem i selve tinget, og omvendt kan en udgift over den vedtagne beløbsgrænse være uden særlig principiel interesse. Det vil i hvert fald være betænkeligt at begrænse den nuværende smidige og godt fungerende ordning til udgifter inden for en bestemt beløbsgrænse — som i øvrigt jævnlig måtte ajourføres i takt med prisudviklingen.

Som fremhævet fra flere sider under den sidste forespørgselsdebat var det særlige ved den sag, som gav anledning til forespørgslen, at *et stort mindretal* i finansudvalget (7 af finansudvalgets 17 medlemmer) ønskede sagen frem i folketingsalen. Man kunne derfor tænke sig at fastsætte, at hvis et bestemt mindretal i finansudvalget f. eks. 6 medlemmer, eller ca. $\frac{1}{3}$, krævede det, skulle en sag henvises til folketingsalen. Herimod kunne dog indvendes, at reglen ville kunne misbruges til chikane af en regering, som ikke havde støtte af mindst 12 af finansudvalgets medlemmer.

Som udgangspunkt for de kommende forhandlinger fremsættes derfor i stedet for følgende betragtninger:

I henhold til grundlovens § 41, stk. 1, er ethvert medlem af folketinget berettiget til at fremsætte forslag til love og andre beslutninger. I *folketingets mødeperioder* vil altså ethvert medlem af finansudvalget eller

ethvert andet folketingsmedlem kunne fremsætte og få behandlet forslag i folketinget i anledning af en bevillingsansøgning til finansudvalget. Det er en selvfølge, at et medlem af finansudvalget, som agter at fremsætte forslag for folketinget i anledning af en sådan sag, vil kunne forlange, at meddelelse herom optages i finansudvalgets svarskrivelse til vedkommende minister. Hvis et flertal har tiltrådt ministerens ansøgning, så *kan* han ifølge den gældende forfatningssædvane afholde udgiften, men vil formentlig, hvis ikke særlige hensyn gør udsættelse betænkelig, kunne vælge at afvente den bebudede forhandling i folketingsalen, og det vil særlig gælde, hvis det tiltrædende flertal er beskedent.

Problemet begrænses herefter til udgifter, som en minister søger finansudvalgets tilslutning til *uden for folketingets mødeperioder*. Der kan da opstå spørgsmål om indkaldelse af folketinget til sagens behandling.

Ifølge grundlovens § 39 er det folketingets formand, som indkalder folketinget til møde, og det påhviler ham at indkalde til møde, når mindst $\frac{2}{5}$ (d. v. s. 72) af folketingets medlemmer eller statsministeren skriftligt fremsætter begæring herom med angivelse af dagsorden.

Med henvisning til denne grundlovsbestemmelse foreslås følgende procedureregel:

Hvis en ministers ansøgning om finansudvalgets tilslutning til at afholde en ubevilget udgift på forventet efterbevilling forelægges for finansudvalget *uden for folketingets mødeperioder*, kan *ethvert medlem af finansudvalget kræve, at spørgsmålet om at indkalde folketinget* til sagens behandling *forelægges for folketingets formand*, inden finansudvalgets svarskrivelse til vedkommende minister afsendes.

Det forudsættes herved, at folketingets formands overvejelser og forhandlinger med regeringen og partiernes repræsentanter om, hvorvidt folketinget skal indkaldes, tilendebringes på *højest en uge*.